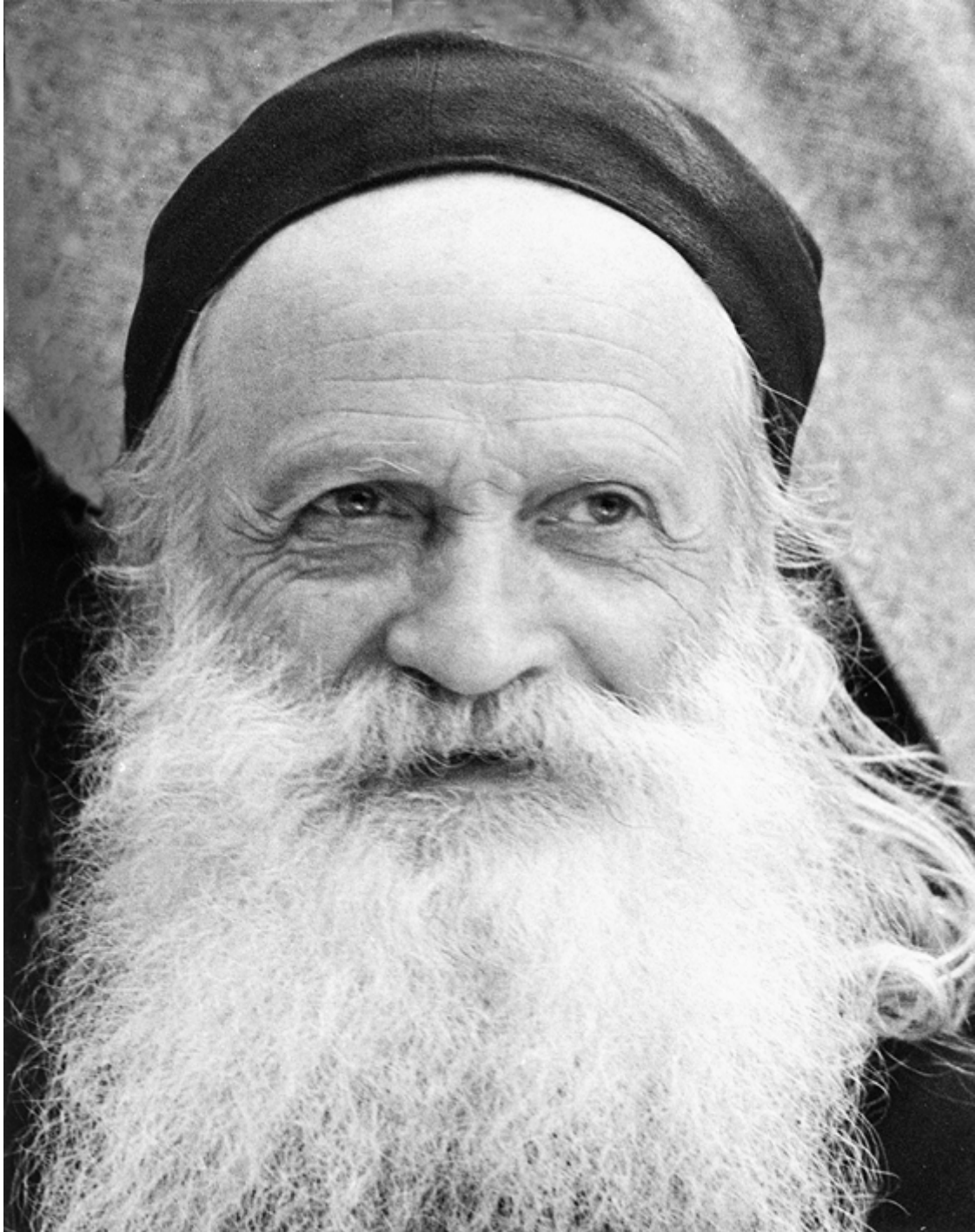

30 Ιουλίου 2014

Η αγιότητα του Πατρός Σεργίου Chénitch († 25 Ιουλίου 1987) [μέρος 1ο]

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Δεν είναι εύκολο να ορίσουμε την αγιότητα· είναι πιο δύσκολο να την ορίσουμε παρά να νιώσουμε την παρουσία ενός αγίου, παρ' ότι πολλοί άγιοι, εν ζωή, περνούν απαρατήρητοι για όσους ισχύει το «Άκοῦ ἄκούσετε καὶ οὐ μὴ συνῆτε, καὶ

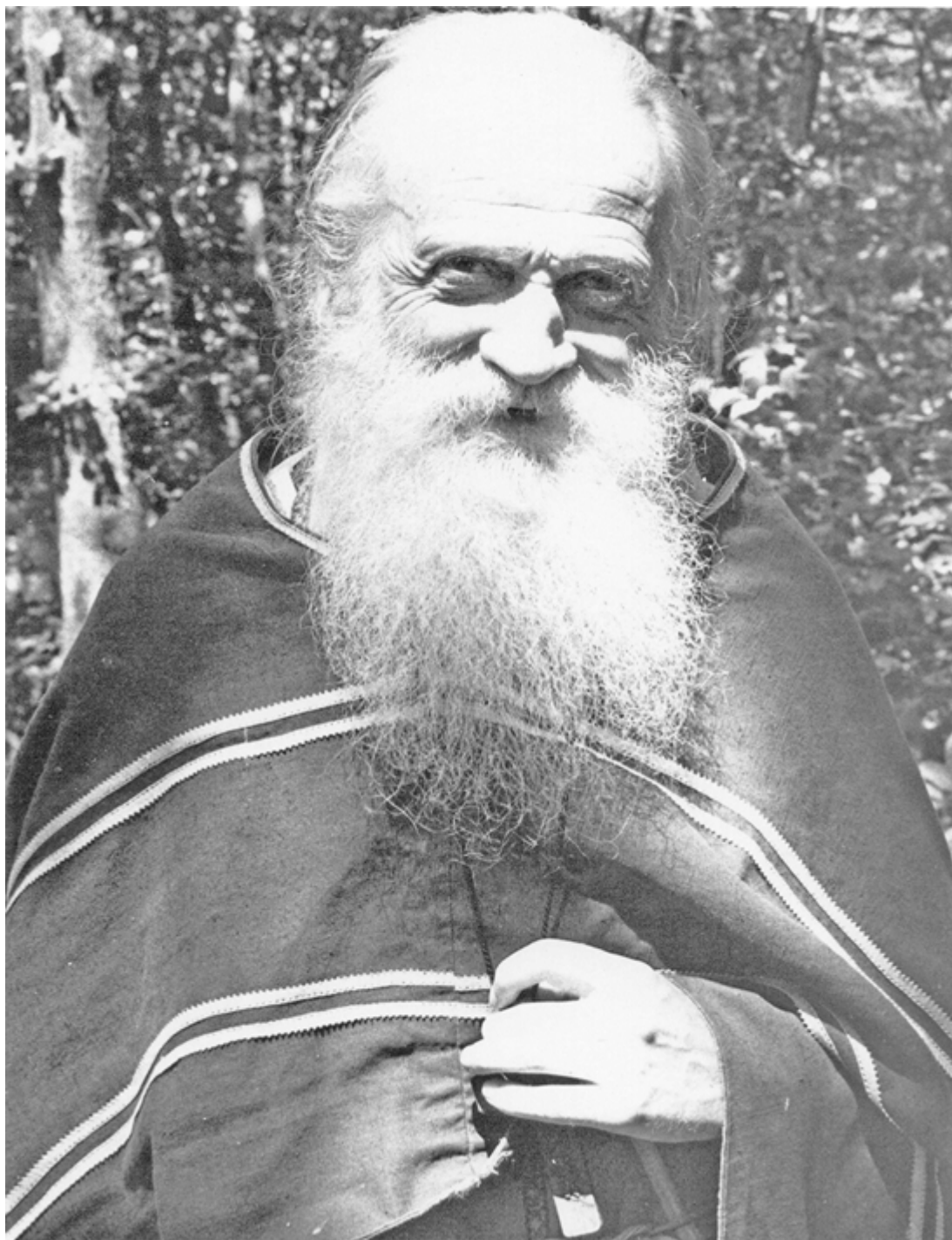
βλέποντες βλέψετε καὶ οὐ μὴ ἴδῃτε» (Ματθ. 13:14-15, πρβλ και Ησαΐα 6: 9-10).

Αγιότης δεν είναι η τελειότης -η οποία ανήκει μόνο στον Θεό- αλλά ένας κάποιος βαθμός τελειότητος, ο οποίος μετράται εν αναφορά προς τον Χριστό και προς τους αγίους, τους μιμητές του Χριστού και χριστοφόρους - όπως τους γνωρίζουμε από τον Βίο τους.

Μπορούμε να ορίσουμε την αγιότητα ως έναν υψηλό βαθμό ομοίωσης με τον Χριστό.

Φανερώνεται ως απουσία των παθών που είναι συνήθη στην πεπτωκυία φύση, αντιθέτως δε ως παρουσία των χριστιανικών αρετών, τις οποίες γνωρίζουμε χάρη στον Χριστό, ο οποίος, κατά τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή, είναι το «μύρον των αρετών», οι οποίες αντιστοιχούν στη συνεχή εφαρμογή των εντολών Του· αυτές πάλι δεν είναι διατάξεις ή νόμοι, αλλά κανόνες ζωής, βάσει των οποίων ρυθμίζουμε τη ζωή μας, ή ακόμη αρχές που προσπαθούμε συνεχώς να εφαρμόζουμε για να αποκτήσουμε έναν συγκεκριμένο τρόπο ύπαρξης, σύμμορφο με του Χριστού και να γίνουμε άνθρωποι Χριστοειδείς. Ο άγιος είναι εκείνος που ζει αποκλειστικά με τον Χριστό, εν Χριστώ, δια του Χριστού, και ο οποίος θα μπορούσε να πει, όπως ο απόστολος Παύλος: «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δ' εν εμοί Χριστός» (Γαλ. 2:20). Στο σημείο αυτό, μπορούμε να θυμηθούμε έναν πολύ διαφωτιστικό λόγο του πατρός Σεργίου: «Αγιότητα είναι η αγιότητα του Θεού μέσα μας».

Ο πατήρ Σέργιος, καθ' όλη τη διάρκεια της μοναστικής του ζωής αλλά και πριν από αυτήν, είχε την έγνοια να μένει συνεχώς πιστός στις εντολές του Χριστού, να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις Του, να είναι σύμμορφος Χριστού, σε κάθε στιγμή και κάθε πράξη της ζωής του, αλλά και με κάθε σκέψη του.

1. Αυταπάρνηση: Για να ανοίξεις χώρο για τον Χριστό μέσα σου πρέπει να απαρνηθείς τον εαυτό σου. Ένα από τα πνευματικά χαρακτηριστικά του πατρός Σεργίου, και από τα πλέον ενδεικτικά της αγιότητάς του ήταν, χωρίς καμιά αμφιβολία η πλήρης αυταπάρνησή του για τη δόξα του Θεού και επ' ωφελεία των συνανθρώπων του.

Ήταν σαν να μην υπολόγιζε τον εαυτό του, για δίνει όλο το χώρο στον Θεό και να παραχωρεί πάντα την πρώτη θέση στον πλησίον.

Όταν τον ρωτούσαν για τον εαυτό του, απαντούσε για τους άλλους, κυρίως

εκείνους που βρίσκονταν σε δυσκολία, για ποικίλους λόγους, συνήθως όμως λόγω ασθενείας· αυτό τον απασχολούσε.

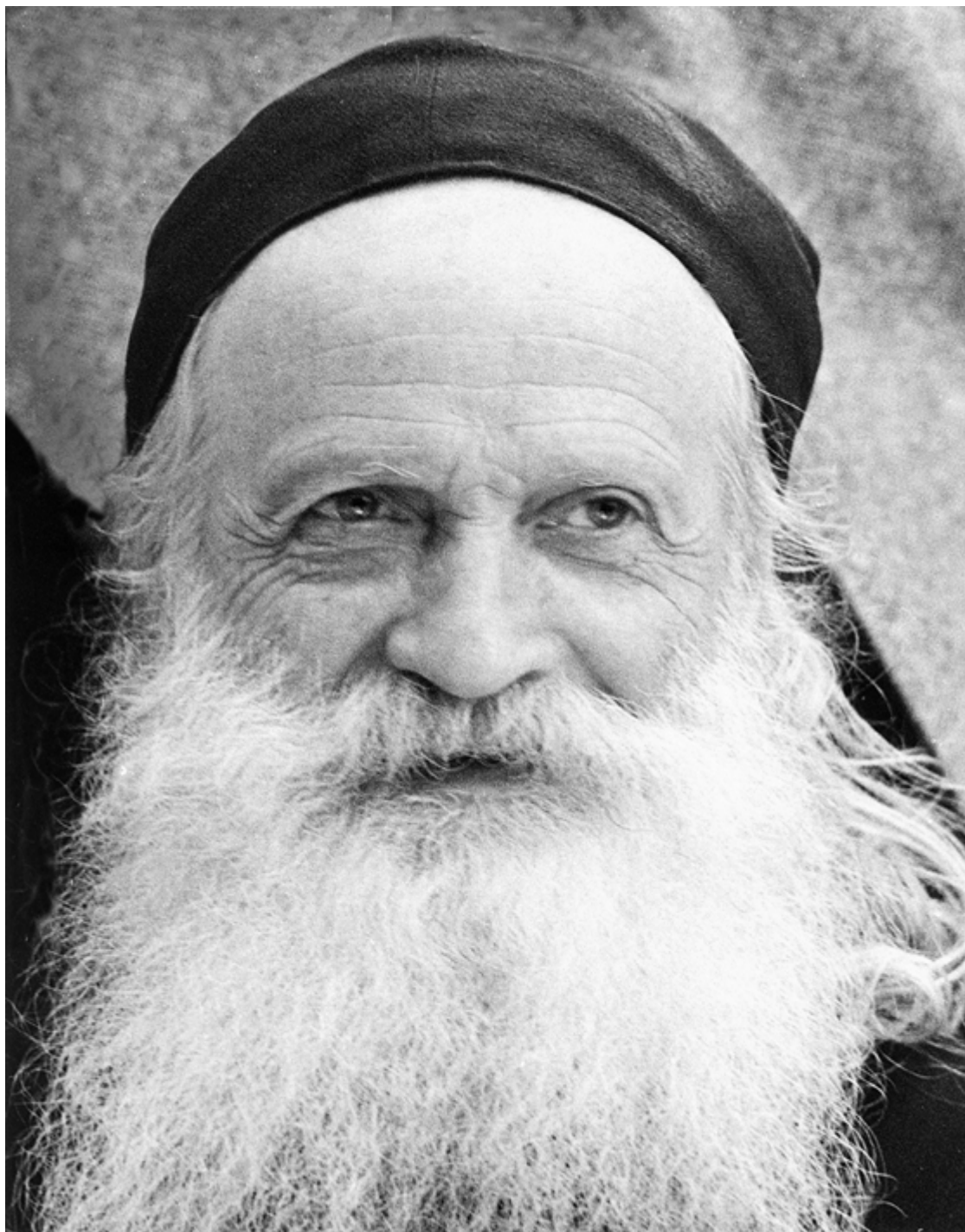
2. Η ταπείνωση

Η αυταπάρνηση ήταν προφανώς στενά συνδεδεμένη στον π. Σέργιο με μια βαθιά ταπείνωση. Η ταπείνωση αυτή εκδηλωνόταν με διαφόρους τρόπους:

- Στον τρόπο που τελούσε τις λειτουργικές ακολουθίες·
- Στην άρνησή του να κάνει ομιλίες·
- Στον τρόπο με τον οποίον εξομολογούσε τους πιστούς·
- Στον τρόπο με τον οποίον ασκούσε την πνευματική πατρότητα, χωρίς να επιβάλλει ούτε το άτομό του ούτε τις ιδέες του ούτε το θέλημά του·
- Στο γεγονός ότι στην καθημερινή του ζωή κατέφευγε σε ανώδυνες συνομιλίες, κάτι που μου δικαιολόγησε μια μέρα λέγοντας: «όταν λέμε λόγους πνευματικούς, η πνευματικότητα γίνεται για μας κάτι το εξωτερικό, και ότι το Πνεύμα το Άγιο είναι σαν ένα μικρό εύθραυστο πουλί: όταν μιλάμε πολύ, πετά και φεύγει·
- Στον τρόπο με τον οποίο έδινε αξία στους άλλους (κάθε άνθρωπος ήταν στα μάτια του το πιο πρόσωπο που σημαντικό που υπάρχει).

3. Η μετάνοια

Η ταπείνωση του π. Σεργίου είχε τις ρίζες της στη μετάνοια, την οποία θεωρούσε ως τη βασικότερη στάση της χριστιανικής ζωής, ως εσωτερική διάθεση που όφειλε να είναι συνεχής. Είχε μονίμως συνείδηση των δικών του ατελειών.

4. Η αγάπη και τα συνακόλουθά της

Ένα άλλο μεγάλο χαρακτηριστικό της αγιότητας του πατρός Σεργίου ήταν η αγάπη του για τον άλλον άνθρωπο.

- Αυτή η αγάπη εκδηλωνόταν συγκεκριμένα με την ικανότητα που διέθετε να δίνει πάντοτε αμέριστη την προσοχή τους στους άλλους.
- Με τη βοήθεια που πρόσφερε σε όλους είχαν ανάγκη: άκουγε ακούραστα και υπομονετικά ανθρώπους που είχαν ανάγκη να εξωτερικεύσουν την εσωτερική τους

κατάσταση, τους φόβους και τα βάσανά τους... Στήριζε ασθενείς για τους οποίους προσευχόταν, πήγαινε σχεδόν καθημερινά στα νοσοκομεία όπου νοσηλεύονταν, για να τους εξομολογήσει, να τους μεταδώσει τη Θεία Κοινωνία ή απλώς να μιλήσει μαζί τους, να βρίσκεται δίπλα τους, να τους καθησυχάζει και να τους παρηγορεί. Όταν ήταν πολύ μακριά για να πάει κοντά τους, τους τηλεφωνούσε, κάποτε καθημερινά, κάποτε πολλές φορές την ημέρα, μέχρι να νιώσουν καλύτερα. Με τον τρόπο αυτό βοηθούσε πολλά άτομα που υπέφεραν από μοναξιά· μια ενορίτισσά του έλεγε: «μαζί του δε νιώθεις ποτέ μοναξιά».

- Έδειχνε την αγάπη του θυσιαζόμενος για τα πνευματικά του παιδιά, προσευχόμενος πολύ γι' αυτά, αναδεχόμενος το βάρος των διαφόρων δυσκολιών και οδυνών τους.

- Η αγάπη του γινόταν φανερή με την προσοχή που έδινε στους κεκοιμημένους, τους οποίους φρόντιζε να μνημονεύει τακτικά παρά το ότι ήταν πάρα πολλοί (σε κάθε Θεία Λειτουργία, αφιέρωνε περί τις δύο ώρες στην μνημόνευση κατά την Προσκομιδή).

- Αγάπη προς τους πλησίον αλλά και προς εκείνους που υπέφεραν σε όλο τον κόσμο, ήταν το χαρακτηριστικό της φιλόανθρωπης καρδιάς του. Διαβάζοντας τις εφημερίδας πληροφορείτο τις οδύνες όλων των κατοίκων του πλανήτη και προσευχόταν γι' αυτούς.

- Η αγάπη του πατρός Σεργίου προς τους άλλους έβρισκε την έκφρασή της και στο γεγονός ότι απέφευγε να κρίνει, με την έννοια ότι δεν έβλεπε ποτέ το κακό στους άλλους, αλλά μόνο τις θετικές τους πλευρές, ήταν πάντοτε έτοιμος να τους ευεργετήσει, δεχόταν εξίσου όλους, στον κάθε ένα πρόσφερε αμέριστη την προσοχή του, ήταν πάντοτε λεπτός και προσεκτικός στις διαπροσωπικές σχέσεις του.

- Ο πατήρ Σέργιος διεκρίνετο για τη μεγάλη γλυκύτητα με την οποία προσέγγιζε τους άλλους, και η οποία, μαζί με την ταπείνωση ήταν τα μείζονα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του.

5. Η ειρήνη

Ο πατήρ Σέργιος ήταν άνθρωπος εσωτερικής ειρήνης. Τίποτε δεν τον τάραζε. Παρέμενε ατάραχος ακόμη κι όταν κάποιο περιστατικό συνέβαινε στη διάρκεια εκκλησιαστικής ακολουθίας. Ήταν μια ειρήνη βαθιά, που οφείλετο στο ανενέργητο των παθών, μετεδίδετο δε σ' εκείνους που έρχονταν σε επαφή μαζί του. Αυτή ήταν και η αιτία της μεγάλης του ικανότητας να ηρεμεί, ως εξομολόγος και πνευματικός πατέρας, τον προσερχόμενο, πολλές φορές με ένα του μόνο λόγο,

μια μόνο ματιά ή απλώς με τη σιωπή του. Και πάλι, η ειρήνη αυτή το μέσο δια του οποίου διασφάλιζε πάντοτε την ενότητα της ενορίας όταν υπήρχαν εντάσεις ή όταν εμφανίζονταν διαιρετικοί παράγοντες.

6. Η χαρά

Χαρακτηριστικό του πατρός Σεργίου ήταν η σχεδόν μόνιμη χαρά του, την οποία εξέφραζε με το ακτινοβόλο χαμόγελό του, αλλά και με τον χαρούμενο τρόπο με τον οποίον μιλούσε και το πολύ -πάντα όμως καλωσυνάτο- χιούμορ του. Η χαρά αυτή, που συνυπήρχε με το μόνιμο αίσθημα του πένθους, ήταν δώρο του Πνεύματος, και με αυτήν βοηθούσε τους άλλους να βγουν από τη θλίψη και την αποθάρρυνσή τους, αληθινή πρόγευση της μακαριότητος της Βασιλείας.

Μετάφραση: Πολυξένη Τσαλίκη

Συνεχίζεται...